

---

két halász

TOLNAI OTTÓ

---

csni fog
egyetlen csepp fürdeti majd a világot
mert sokan kik nem tudnak úszni még
hiába parafa cinezett pléh
hiába tartja hasuk alatt nagy tenyerét egy klottgatyás agglegény
sokan azok is kik égési sebekkel talpukon levegőbe fúlnak
innen fentről majd látod
szappanba harapnak
olvashatod
rózsaszín szappanba betűket harapnak
egyetlen csepp
sietek kirakni a virágokat
hallom kirakják felettem is
alattam is
jobbról is balról is
már hónapok óta velünk tusolnak a kádban
hogy elpiszkolódtunk mellettük
mézzel kentek vérrel és szurokkal
és mellénk álltak ha szemérmünk bámultuk a tükörben
és közénk ha megkiséreltük egymásba illeszteni a húsalkatrészeket
nem
nem fog esni
a fecskék: szeretem nézni ily szőrösen a zsilett-reklámokat
lehetünk-e mi is otthon itt és lül túlabb mint ez ideges fémlemezkek
vagy együgyű kis szó-perpetuum-mobilokat kell szerkeztenünk továbbra is
asztal kenyér és bor
hajszállal hurkolt homokszem
véres vattából csipett szív formájú kis párnák helyett
nem
nem fog esni
felfelé tart a sárga csepp
hajnalodik csak
nézd az óriás horgászbot végén már ott kunkorodik a kukac
felkötötte magát valaki az emelődarura
vagy tán csak fennakadt játszva felkötötték
a szomszédban építkeznek
cementeszákokon öszülő betűk
és néha így átnyúlnak bérkaszárnyánk felett
a szél előbb még felhőket fecskéket zavart

balkonunk korlátjához veri bakancsát
néhány hónap és kilyukad a talp
télire már javíttatni kellett volna
vagy eldobni és mezítláb futkosni a havon
még átlép és azt mondja
nem fogok semmit mondani
nem fogok semmit mondani
ketten egy hulla ellen hogy védekezzünk
ülünk a balkonon — mióta már
akár azon a rossz másolaton
amely mégis jobb az eredetinel
a két halász
jobb mert a lélek a sors az idő
és más hasonló áttetszőségek lemásoltattak
akár egy tárgy
volt akinek már majdnem sikerült megfogni
egy almát éjfelen csobbanva önnön kútjába lökni
egy horpadt kürtöt ölombundájában egy ősz nyulat
tán varrógéppel ráncolták homlokukat
a szemekben melyek az egészet nézik
az egész vizet
a vizet
s nem az örvény csipkegallérját
már látni a csórt ahogy beléjük csap
ajkuk meg a csontra vetítődő ágyékhoz hasonlatos
mert néha rádölnénk a sárga csontra is
kiegyenesedik lassan a hát e gyógytornán
a gerinccsigolyák már szép lazák
nem kötöttek csomót a velő selymére
s a gyöngysor e roppant tükrön szétszalad
nem is volt olyan egyszerű mutatvány
nem is lesz olyan egyszerű mutatvány
az alsó balkonon dolgozni kezd
mint bevont dobon zörög puhafalabinintusa falán
a kis idióta ács
szülei előre kiszabott gyalult alkatrészeket pakolnak
a pincébe hívott felvonóba s aztán a nyugágyból lesik a fiút
az elpattant szennycsatornából szaglászó patkányt
irtására itt még nincs hagyomány
vagy széket asztalt szekrényt csinál
széket amelyen elveszel
asztalt végtelent
szekrényt amelyben meztelen leszel
szeg nélkül mert szeget nem kap
átütné hártvás tenyerét
felhasadna a test súlya alatt
ó a tévesen lokalizált stigmák
oh az ó-k
avagy az ó és az oh a költészetben
oh fej oh kebel te kettős
oh egyre szűkülő világom
oh kínos szögletes múlásom
oh néma giliszták
ó jaj
oh bár ezt tudnám alacsony versembe szorítani
ó a halál itt
holott ó kajetán

ó boldogok kik nyugton ülnek

s mint eddig minket is az ősz en face kapja őket
ajkamat e manír tán még vissza is adhatná nékem
zöld kis golyók gurulnának ismét a gégecsőbe
hogy ijesszék még ez egyszer benn balról a mohó poloskát szívecskémet
előbb ki kell emelni udvarunkból a leskelődő légtornászt

a város fölé kell emelni

hatvan kiló lehet

ruhástul

a nap is ott ragyog már

s vigyázva leengedni az üvegtetőre

az éjjeliőr a darukezelő akik majd felelnek

a munkavezető és a hivatalos közegek lábai elé

kis gyülekezet várja majd az üveg alatt

tán ők állnak mind üvegekoporsóban

de mi ezt már nem látjuk

továbbra is mintha az egészet néznénk

a végtelen tömeg hullámozását

két halász

fejünk felett kapkodják a drága zsákmányt

csak ülünk

már eltűnt a part

füge számár

a nyílttűzhelyű ház ott a porta marinán

hol előre eljátszottuk mi később egyedül lehetségesnek bizonyult

életünket

egymásra tűzve a sűrűlt deszkán a dalmát asszonnyal kihajóztál

és ahogy egykor nemiszervedet a földi helytartó rózsaszín kulcsát

kezedbe adta az ólmot a horgot és a parafát

északra szöktél hol lekvárral tömök a mélyfagyasztott halat

ülünk az indigó alatt

a louvre-ban látni egész életükön át kaparászva kopírozgató törpetyúkokat

az egyik tört paprikát használt púder helyett

őt nézted

vasalója nincs irtad s a selymek rajta mint a háttér drapériája

és olyan a bőre is

nincs férfi ki vasalja

és olyan minden

és a háttér itt előttünk

színe akár a gencián

valami furcsa késsel kenték szájfertőzéskor kisfiam fogát

tán indigót nyalt

még nem tud beszélni de szájfertőzése van

mily korán bűnhődnek vétkeinkért

patkány szalad a cuclival

s a heg arcunkon keresztben

a vászonba dőfött kés nyoma a tretyakov-galériában

hol láttad puskin a néger arcképét is

ülünk az egészet nézve

a szakértők kik megállapítják rossz másolat

látják az egész vak

ülünk így egymást örökre elveszítve

hisz nem lehetünk félre

ó jaj nem lehetünk félre

és nem lesünk félre

és leemelnek majd bennünket mint hurcolkodáskor

a két halászt

és nem egyenkint nem úgy mint e magános tornászt
tán közénk szeretett volna ülni
ülünk
esni fog
arannyal permetezik majd a földet
levegőért kapkod perturbációkat idéz
szappantömbökbe harapott
papírszákokon őszülő betűk
nem
nem fog esni
a denevérek: nem énekelnek nem ehetők
egész testükkel hallgatóznak
poros gerendán végzik fejfelé
aszalt szilvává zsugorodik a végtelen kék hangkulissza
nem
nem fog esni
esteledik csak
nem ült közénk senki
a tornászt kiemelték
puhafalabirintusában már nem zörög a kis ldióta
a színész kit leginkább vártunk messze pincér
színésznek kell lenni ahhoz hogy bort helyezzünk az asztalra
ha nincs bor és nincsen asztal
száraz gyökér száraz virág a cserepekben
ülünk
tátott szájjal nagy fülekkel
mint az iskolás képeken
kezünkben palatáblával melyre zsinórirással írta tanítónk

vége

— mióta már

mióta ülünk már modellt az évszakoknak
éjszakáknak hajnaloknak
miknek/kiknek magam sem tudom
ó/oh
valaki matat a tarkónkon
a kis hajörvényekbe dugná ujját
húznak-e még
le
most szépen törjétek ketté térdeteken botnyi szemérmeket
vegyétek ölbe a koponyát
egy zsinór mozgatja kezünket
ölbe vesszük a koponyát
a csontkarfiolt ölbe vesszük
s a zsinór elviszi kezünket
elviszi lábunkat
így jó lesz súgja
így jó lesz
kitűnő
ne mozduljatok többé
üres ólomtubusokkal dobál a tél
ne mozduljatok többé
cinkvajsszal ken
a vászon visszája végtelen
két poloska

ne mozduljatok többé
ne mozduljatok többé
ne mozduljatok többé
esni fog
ne mozduljatok többé
nem fog esni
ne mozduljatok többé
esni fog
ne mozduljatok többé
ne mozduljatok többé
ne mozduljatok többé